

тѣхъ се изпрѣчи мигомъ кжшата на старата магьосница. Една малка кжщичка съ тѣсни прозорчета, въ които блещукаше свѣтина.

Дърварьтъ похлопа на вратата и още преди да чуе нѣкакъвъ отговоръ, влѣзе вжтре. Следъ него влѣзе и неговиятъ

побратимъ. Магьосница-

та седѣше край огнището и плетѣше чорапъ. Предъ нозетѣ ѝ лежеше черна котка, примигваше съ едно око и мъркаше. Въ жарьта на огнището клокочеше малко чайниче и капачето му подскачаше като живо.

Щомъ влѣзоха гоститѣ, магьосницата се сепна, остави чо-

рапа на земята и се изправи на нозетѣ си. Па като наведе глава, погледна надъ очилата си двамината скитника и попита:

— Какво ви носи насамъ по това време?

— Ехъ, бабо! — въздѣхна другарьтъ на дърваря и пристѣпи напредъ. — Носи ни теглото. Ето, цѣлъ животъ си блѣскаме главата за парче хлѣбъ и пакъ бѣлъ день не можемъ да видимъ, дето се казва. Стори ни добро, бабо, кажи ни, де е кѣсметьтъ ни, та да заживѣемъ и ние като хората!

— Всѣки съ кѣсмета си! Всѣки съ кѣсмета си! — избърбори бабичката, приближи се до огнището и дигна капачето на малкото чайниче. А вжтре въ чайничето подскачаше едно мъничко човѣче съ червена шапчица и пѣеше, като повтаряше думитѣ на магьосницата:

— Тра-ла-ла, всѣки съ кѣсмета си! Тра-ла-ла, всѣки съ кѣсмета си!

— Цѣлъ товаръ дърва отъ мене имашъ за зимата, бабо, ако ни кажешъ, де е скритъ кѣсмета ни, — рече дърварьтъ.

— Добре, така да бжде! — извика магьосницата и захлупи отново чайничето. — Малко кѣсно идете, ала нѣма що — добри хора ми изглеждате. Елате сега да ви покажа пеще-